

5 Защо ли да се коймъ во дни злы, (когато) ме зашъбыколи беззаконїето на-онѣя които ми полагагъ примкж ?

6 Кѣнто се падатъ на имѣніята свои, и хвалатсе за многото си богатство :

7 (А) никой не може никога да искъпи врата, нито да даде на Бога искъпванѣ чрезъ него :

8 Защото многоцѣнно (е) искъпленїето на-дъшата имъ, и не се намира никогашъ, (до толкосъ),

9 Що да живѣе вѣчно, (и) да не види растаѣнїе.

10 Защото (секой) гледа мѣдрите да умирагъ, каквото безумниятъ и несмысленниятъ да погинѣватъ, и да штаватъ на дрѣги имѣніята свои.

11 Внѣтрешната мысль имъ (е, че) домовете имъ (ще съществѣватъ) во вѣкъ, сѣдалищата имъ въ родъ и родъ : именѣватъ владѣніята (си) со своите си имена.

12 Человѣкъ сваче што е въ честь не шта-нѣва завсегда : уподобисе на скотовете што се растаѣватъ.

13 Том тѣхний пѣть (е) вѣйство нишно : но потомците сваче наслаждаватсе насловесата имъ. Дїаѣлама.

14 Както овцы се поставиха во ада : смерть ще ги пасе : и правите ще ги шклататъ ранш : и силата имъ ще повѣхне у ада, когато (секой штави) сѣдалището свое.

15 Богъ сваче ще избеаи дѣшата ми изъ рѣка адова : защото ще ме прїима. Дїаѣлама.

16 Не бойса когато шкогатѣе человѣкъ, когато се умножи слабата на-домѣтъ мѣ :

17 Защото като умре : не ще да може да земе со себеси нишо, нито ще слѣзне слѣдъ него слабата мѣ.